

Testamento
do
Burro do Pedrito

Laza, 4 de Marzo do 2.003

Vexo que viñestes todos
Bra escoitar o testamento
Pro denantes de empezar
Imos logo facer recuento.

En representación do clero
O cura don Luís Romero
Alí están os concellais
E o alcalde García Morais.

Non veu a reina Sofía, ben sei,
Pero veu o Pedro do Rei
E do goberno anterior
A neta do gobernador.

¿Da garda civil tamen veu?
O Serafín do Eliseu,
Da cofradía do solteiro
Aí está o José Cesteiro.

Mulleres, homes, rapazas,
Vellos, mozos, meniños
O Carroucas o Moreno
O Morañas e o Delfín do olliños.

E aquí un servidor
Para pedirvos un favor,
Se algún se vai enfadado
Que me alume cun arado
Senón que cale pra sempre
Que eso é o mais prudente,
Tomamos uns vasiños
E quedamos tan amiguíños,
Que pra andar de guerra en guerra
Cun tal George Bush xa nos chega.

E así imos empezar
Que xa vai durmir o galo
Este ano temos burro
Pro pensei non atopalo.

Morreulle un burro moi bo
Ó Pedrito do andaluz
Tiveron que liquidalo
Que andaba mal de "salu".

Nin por xordo, nin por cego
Nin por coxo, nin por chosco
Acabáballe ó Pedro
Cos chupa-chups do quiosco.

E despoixa por a noite
Non podían descansar
Tanto doce que comía
Non paraba de esporear.

Ai que burro tan lambón,
Xa o dicía a tía Trini
Tiña a roupa a raiar
E papoume ata o bikini.

Cando marchaba o Pedrito
Ninguén se quería facer cargo
¿E logo quen me vai co burro?
Todos facían o parvo.

Entón que José Manuel,
¿Coidasme ti do lambón?
Saca, saca, hoxe non podo
Teño viaxe co camión.

Houbo que dar cabo del
Quedou tirado na leira
O Pedro bailou sevillanas
E a Maruja a muiñeira.

Vámolo pois repartir
Ós cachos como está mandado
Que lle faga bo proveito
A quen probe algún bocado.

Pro denantes de tronzalo
Imos repasar na praza
Que pasou ó longo do ano
Na ilustre vila de Laza.

-----o-----
Que pra coidar a facenda
Teñamos veterinario
E nos que esteamos peor
Que fai uns corenta anos
Sen medico aquí no Pobo
¡Tamén che manda carallo!.

Que teñas que ir ó hospital
Ó lombo ca perna rota
E en vez de arranxarche a mala
Que che esfarrapen a outra.
"Si te he visto no me acuerdo"
¡Esto mándache recontra!.

Que a xente escape pra fora
Por non haber mais traballo
Que acomodar catro pitas
Ou calcarse nun arado
Para destripar uns terróns,
;Eso róncale o carallo!.

Que os noso fuxan de aquí
Co rabeco entre o cucuíño,
Si a esto lle chamamos pobo,
;Entón manda caralliño!.

Que non se vexa xuntanza
Por que a ninguén lle da a gana,
Ou por levar a contraria,
;Manda carralo na Habana!.

Como os moros de Retorta
Escornades entre vós
Diredes e a ti que che importa
;Esto mándache collóns!.

Que meu Laza non arranque
Por que temos pouco listo
E teñamos que escoitar
;Por aquí non pasou cristo?,
Ter que a cabeza agachar,
;Tamén che manda recristo!.

Que che digan, ¿elo que,
O pobo vai progresando?
e te estes dando de conta
que se están cachondeando
ou te cagas no carallo
;Ou senón calar e andando!.

Que si vas a pedir algo
;ven maña que non está!
Vas pasado e está ocupado
Que recoiro hoxe non poido
Como dice o Romaneiro,
;Tócalle o carallo ó Entroido!.

Que teñamos que tragar
Cal se foras un lácalle
Que te manden e a calar
E a correr igual ca un raio
Como dixo o Luís Cárrecho
;Bueno eso, eso o carallo!.

Aínda que todas as vellas
Me chamen dexenerado
Quédanme no repertorio
Catrocentos un pecado.

E por que me dixo o cura
Que me ía escomulgar
Que si me tiran do xenio
E si me da por falar
Estou cagando sentencias
Ata as catro da maña.

Con tanta porcallada
E con tanta caganeira
Habería para esterrear
Toda a praza e a Ribeira.

Cando collo "carretilla"
Non teño a boca calada
E o meu lado a tía Ardeira
Évos unha afeccionada.

-----0-----

Primeiro foi o URQUIOLA
O CASÓN e o MAR EGEO
Agora veu o PRESTIGE
Pois que siga o cachondeo.

Ben o digo ano tras ano
Espertade, ¿é que non vedes?
Queriades ter "prestigio"
Pois entón aí o tedes.

Don Paco" Galego ilustre "
Xa nos fixo tururu
E agora tamén estes
Veñen darnos por o cu.

;Atención Moncloa,
Hai un barco ós biosbardos!
Si leva fuel, para os galegos
Que estes son medio parvos.

Especies en extinción
Nas costas da Coruña e Lugo,
O Fraga que é un merluzo
E o Aznar que é un besugo.

Deixaron nos sen percebe
sen mexillón e sen boi
pro quedounos un bo peixe
que lle chaman o Rajoy!

Son "pixixi", aposto o gañote
Que comin un mexillón
E non sabe a chapapote,
MMMMINTIROSO!.

Sisasasasaglisi isiaglisisisisasa
Non pensedes que estou louco
¿Vos entendedes lle algo?
Bueno, pois eu tampouco.

Con esto queda ven claro
Que entre o honor e o diñeiro
Para estes lambóns do nabizo
O segundo é o primeiro.

Entón solo por o gusto
Pra que usen a cabeza
E así recapaciten
Voulles votar unha peza.

*De Carnota ata Muxía
Percorrendo toda a ría
Vai un barco navegando*

*Cala coño, xa o sabía
Mira tú que tontería
Algo negro vai soltando*

*Vota chapapote fora
E don Manuel está en Zamora
Mentres tanto foi á caza o condenado.*

*Pero entón veu o Rajoy
Tranquilitos que aquí estoy
No se apuren que lo tengo controlado.
Que chapuza, que negado.*

*Asereje ja deje
Que el barco se hundiera y ahora que
Que heavy tu que heavy ni una xouba
Mecachi to the boogye, me cortan el pipi.*

*Asereje ja deje
Glis glis glis glis glis gsa gsa glis si si se
Me traigo a Bustamante de cona-andante
Y pongo de vigia a don Manue.*

*Asereje ja deje
Pero yo lo controlo, me cago en "die",
En cuatro o cinco dias las cofradías
Estan pescando peces a tutiple.*

Entón a xente da costa
Dende Vigo a Corcubión
Vendo tanta trapallada
Cantáronlle esta canción.

*Que lo detengan
Que es un mentiroso
Malvado y peligroso
Que coño va a controlar.
Marianito, a tomar por culito
Agarra el caminito
anda vaite a cagar.*

-----0-----

Estou cabreado co alcalde
E tamén coa corporación
Esta vez non levan nada
Nin sequera un cagallón.

Ó chegar mirei pro arco
Quedoume cara de idiota
Por que mandaron tronzar
O arboriño da picota.

Testigo de tantos feitos
Aquí non hai sentimentos
Viu nacer os nosos fillos
E morrer ós nosos vellos.

Fan como os do chapapote
Serán da mesma cuadrilla
Vai ter razón o refrán
"De tal palo tal astilla".

-----0-----

Manda carallo na habana
Este pobo tenche tela
O alcalde cortounos o arbol
Pero temos autoescuela.

Si, ¿e logo non o sabedes?
O Pepiño do Ferreiro,
Autoescuela do JOSE
Para coches sen carné.

O Celso mais a Lolita
Seica o fan fenomenal
E andan pegando tronpos
Por o campo do toural.

O probiño carricoche
Como se monten os tres
Catrocentos vinte quilos
Vai quedar como un tres pes.

-----0-----

Imos encetar o burro
Que era carne de bo xeito
A todo aquel que lle toque
Que lle faga bo proveito.

Empezo co cabeceiro
É pro Moncho e pra María
Que llo poñan o cabalo
Que compraron o outro día.

Caeron os dous do macho
Levaron un bo morrazo
O Moncho jodeu un huevo
E a María rompeu un brazo.

Despois andaban dicindo
Pra que ninguén o soubera
¿E logo que pasou María?
Nada, caín na bañera.

Sáíche fino o Monchiño
Parecía medio mouco
Mira o capital que fixo
E traballando tan pouco.

Seica lle pediu ó Fraga
Non sei si será verdad
O título nobiliario
De Conde de Matamá.

Xa di o Manolo Calchano
"Que Santo Cristo nos valga
Catro coches e un cabalo,
Parecen os duques de Alba".

-----0-----

O Ñuco de Souteliño
Tráeme a cabeza tola
¿Dáme un cachiño do Burro
Aínda que sexa a pirola!

Pois carallo aí a tes
Esta tallada tan fina
Pero ala de esconder ben
Que non cha vexa a Isolina.

Garda con coidadiño
A ver se che sae mal
E se entoxa da do burro
E te manda pro curral.

Sempre que topo con el
Dime que foi como un lobo
Non houbo mozo tan quente
No contorno deste pobo.

Pero os anos van pasando
Non se pode remediar,
Agora cúmprenlle as tres pernas
Para non afociñar.

Entonces amigo Ñuco
Vamos logo a negociar
Douche a pirola do burro
E tes outra onde apoiar
¿non te queixaras do trato?
Se antes tiñas tres pernas
Pois agora entón tes catro.

-----0-----

E ó Rubes que lle ei dar?
O rabo teño gardado
Pois contoume un paxariño
Que nos anda namorado.

Logo, ¿quen é a afortunada?
Preguntei no Tempaido
É Doña Carmen a medica
¿boa moza e bo partido!

Seica vai todos os días
A consulta o condenado
¿Téñolle un mal doutora
Que me ten moi preocupado!.

¿Y "luejo" que tienes Rubes,
Que tanto te hace sufrir?
Unha cousa aquí entra as pernas
Que non me deixa durmir.

Pero hombre, pero hombre
Tu no ves que no es nada
Eso te metes en cama
Y la frotas bien frotada.

Apuntate la receta
Que te boy a dar remedio
Te abres bien la bragueta
Y la agarras por le medio.

Despoixa con coidadito
No se te vaia a olvidar
Como dice en el prospecto
Agitese antes de usar.

Le das unos remeneos
Cara arriba y cara abaixo,
Si no quieres con la mano
La frotas cun estropajo.

Cuando este bien remejida
Que ves que lla estas servido
Ten coidado que cirricha
E igual te pone perdido.

Despois iras observando
Que se desinfla y no medra
Te metes entón en cama
Y dormes como una pedra.

A cara do burro logo
Este ano é para a Eva,
Pro que non vaia pensar
Que lla vou a dar por fea.

É que o Adan anda dicindo
De que vai a dimitir
Moito andou a picar nela
Pero non a fixo rir.

Dime nena a quen saíches
Díxenlle eu! Tan ben feitiña?
Ela entón mirou pra min
E respondeu moi saladíña,
-Pois a metade ó Caneiro
e a outra meta á Benitiña.

Aí!, se saíra ó Canteiro
Habíache ser unha pena
No santo cristo de Eva
E no Entroido ca morena.

A lingua esta axudicada
É para a Celia do Chiste
Que a veña a recoller
Espero que non se despiste.

Parece que un día o xenro
Lle trouxo un can de León
O can escapou da casa
E non atendía a razón.

Canto máis chamaba por el
Menos caso lle facía
Ti-ti toma ven eiqui
E o cadelo mais fuxía.

Recarallo! Dixo a Celia
Ou me meteron o pego
Ou como veu de León
Non entende o Galego.

Entón contestoulle o Luís
"Pos lo tienes en tu mano"
Cágate en quen o pariu,
Pero faino en "castellano".

O cu voulo dar ó Zoilo
Que lle a facer ilusión
Que unha noite puxo os chocos
E cagou no pantalón.

Aí no bar do Cheche
Foi deixando todo o rastro
Quen se encargou de estendelo
Foivos o do Mantarrastro.

Detrás entrou o Gigi
E ó percibir o fedor
Dixo, ¡carallo Amoroso!
Que ben cheira o ambientador.

Non deixo ó Martín do Chinca
Sen un cacho do pescozo
Que hoxe fai 60 anos
Que durmiu no calabozo.

Por poñer o Peliqueiro
Levárono pro cuartel,
Como dixo a Carolina,
E bailou co coronel.

Á Norita doulle cincha
Pra que amarre o flotador
E non lle salgan as chichas
Por a zona de estribor.

Agora uniuse á pandilla
Das que van á natación
E contan as compañeiras
Que é a escojonación.

Dicíalle a tía Norita
A Carmiña de Cimadevila
Aquí non se aguanta o frío,
congelaseme ata "Jrila".

-----0-----
E para eses homes casados
Entre a xente camuflados
Ouveando de reollo
Haber si atopan un chollo
Pra ir cheirar á palleira
Ou fozar nunha maseira
Que cando ven un escote
Estíraselle o gañote
Remelando eses olliños
Cando miran pros cucuíños,
Pechan os ollos soñando
De que os estan magreando
e ó espertar dese soño
abren os ollos e, ;coño!
Diante da súa faciana
Atópanse unha fulana,
;carallo, é a parenta!
E non ven nada contenta,
Firme igual que un sarxento
Fai que se pon contento.
;con quen soñas amiguiño?
Con quen vai a ser cariño,
Pensa por dentro ;que pena!
Marcha para ala, ballena,
Vixiando o cu do angazo
Por si lle solta un morrazo,
Ela dille ;pra casiña!
El agacha a cabeciña,
E arranca por tras dela
Pensando,;é ben cadela!
Rezándolle ós santiños
A ver si cae de fociños,
Cando xa entrarón na casa
Dille de chulo, ;que pasa!,
Ela remángalle a escoba
E o probe leva unha xoba
Que queda alí derreado
Sen cena e inda mal pago.
Si fora pouco o que cobra
Co barullo esperta a sogra,
E aparece a condenada
Cunha estaca levantada,
Cando ve vir o lareiro
Xa o ten pegado ó ombreiro,
Aínda que ela non é nova
Salta nel como unha loba,
Como arrastro por as rúas

Espendellano entre as dúas.
Arranca quente pra cama
Como manda a súa ama,
O peor está por vir
Por que aínda ten que cumprir,
Díos queira que quede farta
Senón retórcelle a gaita,
E estirado como unha cobra
Dorme entre a muller e a sogra.
O día que comen pucheiro
Atúfano con tanto peido,
E así día tras día,
El dice, eu xa o sabía.
Deste xeito, a saber,
Home casado non e nin muller.

-----0-----
Agora ataco ós solteiros
Ó Lauras e ó Pepe Ferreiro
Ó Dodo e ó Paco do Milo
Ó Cardolas e ó Mariano
E cerro co Paquiño Quilo.

Con estes sete acabouse
Non hai recomendacións
Senón despois non me cadra
O repartir as racións.

Se lle falas do casorio
Non queren nin escoitar
E veredes as escusas
Que poñen pra non casar.

Dice o mariano, cos curas
Aprendín o celibato
E agora de vez en cando
Non me funciona o aparato.

Quita prala, di o cardolas
Mira ti con que me ves,
Prefiro montar na moto
Que montar nunha muller.

Bueno carallo, di o chinca
Pra que quero comer carne
Si teño a carnicería
Que xa me saca da fame.

-Cando monto no tractor
Aperto a palanca a fondo
Non che ai femia, dice o Quilo
Que me poña tan cachondo.

-O Dodo: por miña conta
Non che teño noveda
Nestas cousas do casorio
Fago igual que a miña irma.

-Pra que me vou complicar
Ou que me aperten a gorxa
Di o Pepiño, se fai frío
Baixo e quéntome na forxa.

-Non faledes de casorio
Non me toquédela cona
Dice o lauras, pra desgustos
Xa me chega o Barcelona.

Pois fáltame un que non é
Nin solteiro nin casado
A ver onde meto ó cura
En todo este fregado.

Por debaixo da sotana
Tamén leva pantalón
E no medio desta veceira
Non faría mal castrón.

Doulles entón o fociño
Pra que non perdan o cheiro
E así atopen ás mozas
E non se queden solteiros.

Algúns quédanse curtos
Outros cumpren con creces
Estes non casan nunca
i-eu afociñei dúas veces.

Esto é pra que non faledes
Eh!, Como bota el o sermón
Dice os pecados dos outros
Pero os del non dice non.

-----0-----
Ás moziñas, Deus me valia
Aínda non sei que lle dar
Sexa moito ou sexa pouco
Pero algo han de chupar.

Agora non é como antes
para ensinar unha canela
Pedíanlle audiencia ó papa
E permiso a súa abóela.

Non había discotecas
Ós bares non ían siqueira
E pra veres ás rapazas
Tiñas que ir a unha lareira.

Algúns, os que eran mais finos
Aproveitando o barullo
Deixaban de lado á moza
E marchaban cun bandullo.

Beber ningunha bebía,
O cigarrillo nin velo,
E si tiña algún apaño
Sabíanche ben escondelo.

Entre toda esa veceira
Algún animal sempre hai
Si a rapaza non araba
Entón atacaba á nai.

Pro agora son outros tempos
E cando van pasar á acción
Xa che van ben preparadas
Levan elas o condón.

Ese anaco que lles gusta
Doullo as mozas entón
Non sexades mal pensados
Refirome o corazón.

E non deixedes que os pais
Anden tras de vos con ollo
Senón os mozos van pensar
Que ou sodes parvas ou choio.

-----0-----
Ó Ñico do tío Romero
Algo lle teño gardado
Preso veu de Nova York
por se lambía un bocado.

Pero houbo quen me dixo
Aténdeme xa veras,
Que o Ñico volveu a Laza
Pra ver se casa ás irmas.

Pregunteille entón á Rocio
Se había algo do trato
Contestoume ¿eu o altar?
No lo veras "mantecato".

Quita, quita dice a Mari
Non é por facer desprezo
Que Pra aturar rapaciños
Xa me chega no colexio.

A Carmiña por súa conta
Dixome a moi atrevida
"estou casado con Díos,
e con eso estou servida".

Aí tes as costelas Ñico
Que che é moi bo bocado
Si a Carme casou con díos
Reparte co teu cuñado.

De paso que vas pra América
Leva un abrazo e "salu"
E diceslleme ó George Bush
Que vaia a tomar por o cu.

Ou senón traelo ó Entroido
Como lle gusta o estropicio
Montámolo entón no burro
A ver se así lle pasa o vicio.

Canto che me ía alegrar,
Como dice a do Carrizo,
Que lle metera ó baixar
Unhas couces do nabizo.

-----0-----

Neste distinguido pobo
Adoitabase, decote,
A non chamar por o nome
Por que todos tiñan mote.

Pero a xentiña de agora
No sei en que pensará
Para chamarlle a alguén cacique
Chámanlle Moncho de Matamá
Os rapaces son o demo
Sabe Dios por que será.

É que antes compañeiros
Serían mais animais
Pero tiñan mais enxeño
E eran mais orixinais.

Vindo por a calle arriba
Trazando entón unha liña
Veredes os motes que había
Dende o couto á cerdeiriña.

Empezando por abaixo
Entre unha leira de grelos
Atopamos unha casa
A que era dos XIRELOS.

Un anaco mais para acá
JUANITO BARALLO e PIEDA
E na casa do MULIDAS
Tres mozas moi presumidas.

Se perdías unha cousa
Fora certo o fora broma
Tiñas que oír o responso
Que botaba a CARRAPONA.

Deixando a tía Generosa
Revolvendo para veira
Estaba a señora Amparo
Refírome á CEREIXEIRA.

Arreando pro Quintairo
Antes de pisar a aira
Habítaba a tía PACHINA
E tamén a tía CAIDA.

No alto do jaravito
A casa do tío RITO
Na meta do parapeto
Atopábaste co CHETO.

Baixando o camiño escuro
Era casa do CAZURRRO,
E pegado á mesma finca
Habítaban os do CHINCA.

non fai falta que o diga
no recanto a tía RODRIGA
PACHIN e LLONA no fondo
Arrimado ós do REDONDO
E tumbados nun escano
O LIXEIRO e o CALCHANO.

Camiñando cara abaixo
Unha xentiña moi boa
Os do FORXO, as BACELAS
O PELONA e os do TOA.

CAHFURRITA por un lado
E o CHENDE pro rebes
TUTO, CIROLO, VICI
REMESALAS e TO

Cada un por súa esquina
Facendo escolta ó cruceiro
SAPO, CANTO, PIROLETE
LACHE e tamén ERDEIRO.

Por u lado a ARDEIRIÑA
E os MORAIS mais acá
Por o outro as CARABUÑAS,
O CACHELO e o RACA
Pra non desfacer o roto
O señor CUSPE NO BOTO.

No recanto a CELANOVA
Todos ben apretadiños
A NACHA os PORTUGUESES
E como non os OLLIÑOS.

Para chegar á dos tumbas
A JAPOXA, penso agora
Escoltada por o CUCO
E a MANUELA CACAFORA
Vixiándolle os cadrís
Refungaban os do QUIS.

Arrancando para picota
Atopamos nos coas GUERRAS
O SR RAMON POETA
No cuartel as CIVILERAS
E tocándolles o nabo
Estaba o Sr ESCLAVO.

Xa na praza a FARRISQUETA
Os BARXAS, GOBERNADOR
CACHORRO, FOLEPA, ROMERAS
E o pendello do FERRADOR.

Botándolle millo ás pitas
Cunha lata media rota
Andábache o JUAN BADANAS
Fronte ó Café da Picota.

Arrancando calle abaixo
De camiño cara o Outeiro
Atopabas ó PAJERO
ó CORREO e ROMANEIRO.

Revirando cara un lado
Xa moi cerquiña da escuela
O PILOCA a LICUTA
E a señora TATIJUELA.

O HERMIDA cas galletas
Ai ó lado do arco
Co CARRECHO e TABAQUEIRO
Ó outro lado do CHARCO.

Cara o recanto de barrio
Catro pezas que non vexas
CHIRINOLAS, BARCELONAS,
O PERITO e FIREIREXAS.

Camiño da cerdeiriña
Case rematando o Outeiro
Por un lado o tío FASQUE
E por o outro o CEBOLEIRO.

Co XOGOPORCO cos CHAPAS
Co PORTAJERO o panadeiro
E con todos os COELLAS
Décimos lle adios ó Outeiro.

Xa collendo calle abaixo
De fronte á tenda da CHON
Vivía o FCO XEGURA
Marxeando co OBREGON.

Por riba do pozo o CARRIZO
MORENITA e mais CRIEZ
Este pegado ó CHANQUIÑAS
E por un se acaso o XUEZ.

Nunha casa pequeniña
O PELA e a tía ANXELIÑA.
Pra facer bo matrimonio
Con todos os do PACOMIO.

Collendo o coio de xeixo
Encontrabas as dúas maus
GALANDIÑO, ROXA, VIOUCHA
MANCO, TABU E SARREAUS.

Non pensedes que e capricho
Que non me esquezo do BICHO
Nin da aira coa súa meda
Nin tampouco do RABEDA.

Nunha eira o RECARI
E na outra as BARREALAS
Do outro lado a CHALAMENCA
Os CHISTES e as CAPORALAS.

Alí andaba o BARAPANA
De fronte ó forno do pan
Tamén O OCHO , O LECO
E o Sr JUAN CHACORRAN.

So me quedan dúas casas
Pra remate do trazado
Unha era do ITALIANO
E a outra do CUADRADO.

DOS CEN MOTES QUE CONTEI
MOITOS ESTAN NESTA PRAZA
VIVA A XENTE DO MEU POBO
!E VIVA O ENTROIDO DE LAZA!

Laza, 4 de Marzo do 2003

Na memoria de J. Benito Amado "O Amado",
por a súa contribución no rexurdir do
testamento alo por os anos 50.
Manuel Lorenzo "O Cheto", por a súa
aportación artística e desinteresada o contido
do traxe de Peliqueiro.
Odilo Salgado, para algúns "O Lilo", para
todos "O Paleante", estandarte e cabeza visible
do espírito do Entroido, do cal, como case
todos neste pobo, adoptou un estilo de vida.

*Ti es un milagre da terra
E a terra e un milagre teu,
Mestura de mel e fera
De fera e de anxo do ceo.*

*Pariches de pé o fillo
Como fan no monte as bestas,
E hoxe que eu volto vencido
Pra que eu venza ti te deitas.*

*E ó voltar que che ei dicir,
Maldito o día e a hora
En que vos deixei aquí
Pra percurar vida fora.*

*O inverno de emigración
Roubounos a primavera
Quen eu era xa non son
E ti non es a que eras.*

*Xa poden os leiros dar
Colleitas ben abondosas
Poden en Madrid falar
Con palabras ben fermosas
Que nunca, nunca nos han pagar
A nosa fame de outrora.
(Fuxan os Ventos)*